

'Raskas on kulkuni maisella tiellä, Elon tiellä.' En tiedä mistä tuollainen virsi nyt mieleen nousi, mutta se on kyllä ihan paikallaan ja sopii näihin olosuhteisiin ja maisemiin, missä minun nyt on vietettävä päiviäni. Saatan ymmärtää miten pitkäksi päivät venähtää vangeilla kopeissaan - vaikka sen laatusista kokemuksista minulla alkaa olla jo kohta viisikymmentä vuotta. Täällä Karpaattien laaksossa, sumuisten vuorien varjossa, pienessä romanialaisessa kyläpahasessa, täällä mihin olen jäänyt lumen saartamaksi - täällä aika kulkee verkaan, kuitenkin sitä ei ole riittävästi ymmärtämään, mitä nuo kaikki ihmiset tässä hämärässä vuorenkolossa puhuvat. Tie polveilee tästä ohitse pitkin laakso joen rantaa, mutta sinne ei vielä tohdi lähteä, vaikka mieli on kuin pohjanmaan pojilla, jotka oli sidottava puuhun, etteivät olisi enne aikojaan rynnänneet sotaan. Sementtisetä, harmaasta muinaisajan sanatoriosta, sen ala-aulasta mihin pääsee kuopalle käveltyjä kiviportaita pitkin - löytyi tämä langaton langan pätkä, se liittää tämän koneenani monen tuhannen ilmassa langattoman sanomalangan jatkoksi, niin että sitä kautta tämä nyt tulee. Samoin tulee kohta seitsemän kuukautta siitä kuin läksin tälle retkelle, ja se on ollut siitä lähin autossa nukkumista, alituista kaasupullon etsintää, parkkipaikoilta häätämistä ja seisomamaksuista tinkimistä. Olen aina inhonnut jonkin joutavaa kuljeksintaa ja matkailua, sillä ei ole ideaa lähteä matkalle jos ei ole muuta vietävää ja tuotavaa kuin terveissä, pidän 'contra bantaakin' mielekkäämpänä matkailijana kuin tyhjää turisti, silti minun on tunnustettava, että mitään erityistä vietävää, ei tuotavaa minulla ole mukani.